

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ελευθερος

ΚΥΡΙΑΚΗ
7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2001

21

Απλό Θέατρο

νικό και, δυστυχώς, πιο επίκαιρο μήνυμα απ' αυτό.

Οι δύο εκπρόσωποι των νικητών, ο βασιλιάς Μενέλαος και ο κήρυκας Ταλθύβιος, μαυρισμένοι και καμένοι στα κοστούμια του Πάτσα, γίνονται ένα με το καμένο τοπίο της ήττας, έτσι που δεν ξεχωρίζεις πια: θύτες είναι, θύματα είναι;

Ο Πάτσας αποκλείει το φως, το λευκό παρουσιάζεται μόνο βεβηλωμένο στο «νυφικό» της Κασσάνδρας, ακόμα και τα άσπια κοστούμια του Ποσειδώνα και της Αθηνάς περιέχουν τα μοτίβα της χλεύης και των επιδέσμων και εντάσσονται στο πολεμικό εικαστικό λεξιλόγιο. Η οριζοντίωση του σκηνικού πεδίου συμβολίζει την ολοκληρωτική ισοπέδωση και οι μόνες κάθετες γραμμές δίνουν τη δυνατότητα των τραγικών κορυφώσεων, όπως η «σταύρωση της Κασσάνδρας».

Η παράσταση σημαδεύεται από σημαντικές υποκριτικές δουλειές. Η Μάρ-

**NONA
ΜΟΛΕΣΚΗ**

θα Βούρτση ως Εκάβη δεν αφήνει το πάθος να πνίξει τη λογική και το ρητορικά δομημένο λόγο του Ευριπίδη. Ο πόνος της - βάρος και αξίωμα. Όλη η υποκριτική συμπεριφορά της ηθοποιού είναι καταπληκτικά υπεύθυνα και αξιοπρεπής. Η Ταμίλα Κουλιέβα έσμιγε την τραγική της τρέλα με μια λυρική θλίψη στο κράμα του ρόλου της. Ήταν και λίγο Οφελία. Η Μάνια Παπαδημητρίου ως Ανδρομάχη, έπειθε όχι αμέσως, αλλά προς το τέλος του επεισοδίου είχε κερδίσει τους θεατές της, σωστά οδηγούμενη από τη σκηνοθετική προσαγωγή προς τους ηθοποιούς, που απαγόρευε αυστηρώς κάθε στόμφο (όπως και τα ξεσπάσματα άναρθρης και αόριστης τραγικότητας) και προέτρεπε να ανακαλύψει ο καθένας τη λογική του πόνου του.

Θεωρώ την Ελένη (Μπέσσυ Μάλφα) παραφωνία στο σύνολο. Δε νομίζω ότι το κλειδί του ρόλου είναι μια γενικώς δοσμένη χυδαιότητα. Η μορφή απογυμνώθηκε από κάθε δική της αλήθεια, σαν εκείνη που σφράγιζε το Μενέλαο του Κώστα Αθανασόπουλου και τον Ταλθύβιο του Γεράσιμου Σκιαδαρέση. Ο Άρης Λεμπεσόπουλος και η Γιάννα Νικολοπούλου έδωσαν τους θεούς απάνθρωπους και αμέτοχους στον πόνο.

Είναι λάθος να μιλά κανείς για τη μουσική της Ελένης Καραϊνδρού, χωρίς από τα άλλα δρώμενα. Ήταν η ύλη και η έμπνευση της παράστασης. Εντυπωσίαζε η τόσο ευαίσθητη επιλογή οργάνων, όπως και το τόσο ψηλό επίπεδο φωνητικής απόδοσης (διδασκαλία Αντώνης Κοντογεωργίου). Εντυπωσίαζε, επίσης, η μεγάλη αυτοπειθαρχία του μέλους και η αρμονική συνύπαρξή του με τα υπόλοιπα στοιχεία του έργου. Η μουσική αναμφίβολα πρόσθεσε και άλλη κρυστάλλινη καθαρότητα στην ποιητική της παράστασης.